

“Голос пам'яті промовляє...”

25 листопада на Камерній сцені Національного театру ім. І. Франка представлять імпрезу, присвячену 90-х роковин Голодомору 1932-1933 років в Україні

24 листопада 2023, п'ятниця

Поширити у Facebook

У постановці залучені: актори, хор, оркестр і танцівники театру: Катерина Артеменко, Роман Божко, Валерій Величко, Марина Веремійчук, Роман Воронін, Катерина Гданська, Тетяна Гороховська, Михайло Дадалев, Анна Дацька, В'ячеслав Дембровський, Дмитро Завадський, Володимир Збаразський, Костянтин Золотаревський, Андрій Коляда, Дмитро Лук'яненко, Володимир Лапченко, Михайло Омельченко, Лариса Руснак, Оксана Сидоренко, Міла Степанова, Семен Стречен, Василь Шутка.

ПОСТАНОВНИКИ:

Режисер-постановник / Дмитро Чирипюк
Художник-сценограф / Анна Духовична
Режисер з пластики / Ольга Семьошкіна
Інженер відеоряду / Олександр Рожков
Музичне оформлення / Олександр Кохановський
Хормейстер / Сусанна Карпенко
Звукорежисер / Павло Наталушко
Освітлювач / Павло Жданов
Помічник режисера / Марія Савка

Проект здійснено за сприяння Національного музею Голодомору-геноциду. У 1932-1933 роках радянський тоталітарний режим скоїв один із найжахливіших своїх злочинів — геноцид.

Голодомор забрав мільйони життів українців. Нині триває повномасштабне вторгнення окупантів на нашу землю.

Кремль розв'язав проти українського народу чергову війну на знищення і не приховує намірів знову вчинити геноцид.

Сучасні російські воєнні злочинці намагаються повторити в Україні те, що вже робили їхні попередники: тотальний контроль, терор, депортації, вилучення майна та продовольства. Але цього разу їм на заваді стоїть міцний противник, спроможний дати відсіч і зламати плани агресора...

Вистава “Голос пам'яті промовляє...” нагадує, що боротьба з рашистами (які себе називають “спадкоємцями радянської імперії”) за волю, незалежність і життя українців й досі триває!

У цій постановці режисер використовує фрагменти з легендарного роману «Марія» Уласа Самчука, який вважається першим в українській літературі твором про Голодомор 1933 року.

Це роман-хроніка — як художній свідок історії нашої держави. Письменник зробив конкретну присвяту: «Матерям, які загинули

голодною смертю на Україні в роки 1932–1933». Твір дає змогу подивитися на історичну добу очима її сучасників, він є першим пам'ятником жертвам Голодомору.

За словами Дмитра Чирипюка, він двічі перечитував роман, аби зробити стислу сценічну лінію імпрези... Улас Самчук у своєму творі розмістив трагедію однієї селянської родини в рамки трагедії всієї української нації.

«Найстрашніша смерть — це смерть від голоду». (Ці слова належать Марії, жінці, на очах якої заможне село часів її дитинства вимирало від голоду. Автор малює страшні картини Голодомору 1932–1933 років.

Лаконічно письменник описує посівну, яку проводили за вказівкою зверху, передчасний збір врожаю і злочинну діяльність «залізної червоної мітли»: «Над зігнутим голодним людом при праці вдень і вночі стоять озброєні вартові.

З кістлявих мужицьких рук, з занедбаної землі виривається зі скреготом зубів кусень хліба»... Втративши всіх своїх рідних, велику і гарну сім'ю, Марія і сама гине від голоду... Ця сповідь нікого не залишає байдужим.

Режисер каже, що разів п'ять він був постановником урядових заходів, присвячених Голодомору у різні роки. То були масштабні проекти, які презентувалися в Українському домі, Національній опері, а нині це вийшла інша, але дуже щемлива постановка для Камерної сцени франківців.

Завдяки збереженим записам, які зберіг у своєму особистому архіві Дмитро Чирипюк, нині лунає віртуальний голос легендарного Богдана Ступки. І Богдан Сильвестрович немов стає співведучим проекту, а Дмитро Завадський, читаючи наживо сторінки роману “Марія, разом складають гарний акторський дует.

Потужною складовою імпрези є музика - це переважно авторські композиції, написані Олександром Кохановським, знаним музикантом, головним диригентом у Національному театрі ім. І. Франка.

Він є визначною фігурою не тільки в українському андеграунді, але й загалом у вітчизняній музичній культурі. З його “Реквієму” й розпочинається це потужне психологічне дійство.

За словами Олександра Кохановського, спеціально для цієї вистави він адаптував одну зі своїх композицій для оркестру.

Вона була написана для фортепіано і була записана у Харкові для альбому “Комедія Антона” у 1994 році спільно з авангардним гуртом “Казма-Казм”...

В проєкт дуже органічно “вписалася” безсмертна “Місячна соната”

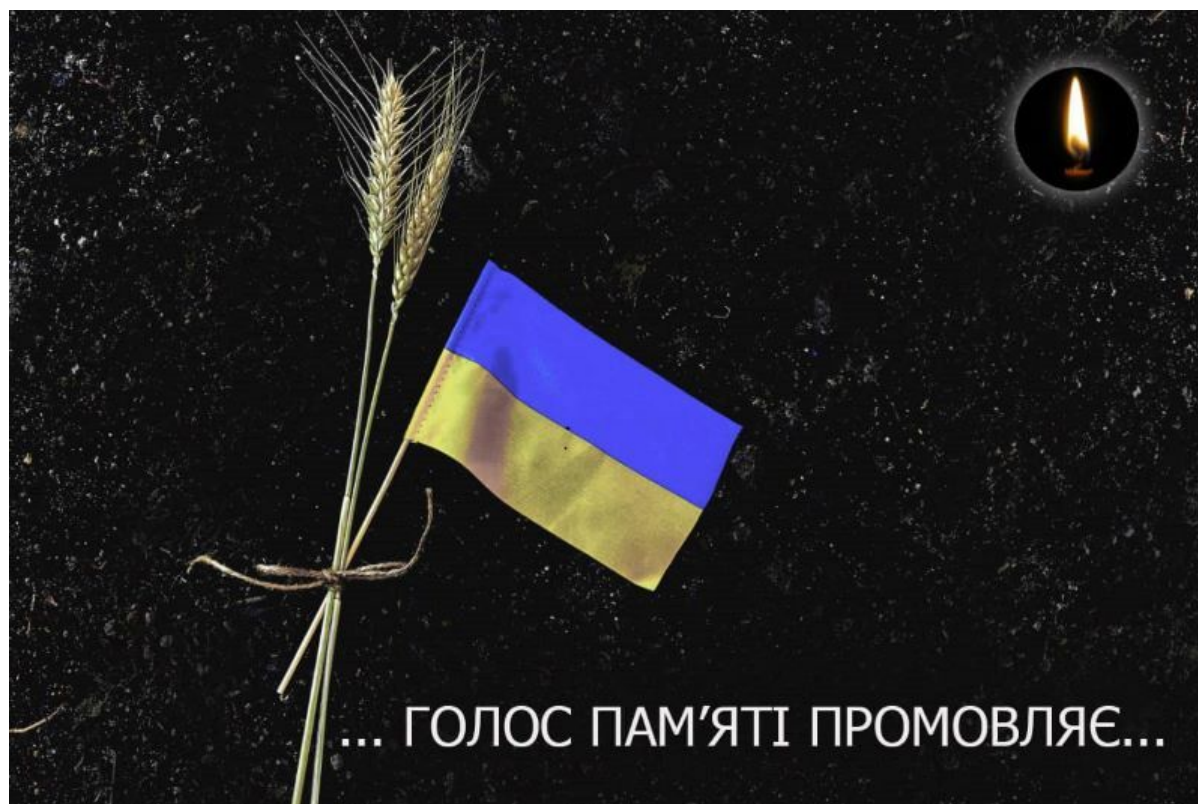
Бетховена, “Реквієм” сучасного естонського композитора Арво Пярта (виконує хореографічний дует), народні пісні Ой, за гори”, “Колискова”, колядка «Ой видить Бог, видить Творець (які виконують артисти хору), “Молитва” Сусанни Карпенко, поезія Івана Багряного...

Дівчина у білому платті - це, як образ Долі:України, жінки, матері, Марії...

Хроніка - світлини, зафільмовані кадри страшної трагедії, списки прізвищ мільйонів замордованих голодом українців, немов переносять глядачів із залу в той страшний час репресивної радянської влади...

Відеоінсталяції з піску додають яскравості імпрезі (це цікаві роботи компанії “Оскар”).

Взагалі цей проєкт вартий того, би його побачили більше людей.

Автор: Тетяна Поліщук

Діячі мистецтв: Тетяна Поліщук